

Planinarenje na planinu Zavelim otpočelo je u ovoj godini početkom svibnja a završit će početkom studenoga. Prve planinare zabilježili smo 1. i 5. svibnja. Ubuduće tko se želi priključiti planinarskoj ekipi, neka to učini svake subote od 9,30 sati i dalje tijekom dana. Tri su moguća polazna mjesta iz sela Rošnjača: Kapelica Srca Isusova, Trnova Dola i zaseoci Pilanovići/Salapići. Postoje pravci penjanja i od Vranjača i Roška Polje, te od Zagorja i Vira s posuške strane. Glavni ciljevi su Zvizdin Pod i/ili sam vrh Zavelima.
Piše: don Ilija Drmić

Kratki zapis s penjanja na Zavelim:

Danas, 5. svibnja 2012., u 9 sati sa skupinom Viničana: Vinkom Jurčevićem Samčevićem, Blažom Ivandom i Josipom Kovačem, a bio je nakan poći i Vinko Jurčević Salapić, ali bi spriječen u zadnji čas, krenuo sam od Pilanovića i Salapića prema Zvizdinu Podu. Dan je bio sunčan i veoma ugodan za planinarenje u ovako lijepoj planini, bogatoj vegetacijom s cvijećem i ljekovitim travama. Nismo se žurili ali išli smo isprobavajući svoju snagu koja se više trošila u nekom nazovi intelektualnom smislu negoli u fizičkom. Tjelesna potrošnja energije svodila se na svakidašnja kratka hodanja i obavljanje onih potrebitih poslova, a ova duhovna, barem kod mene, najviše u obavljanju mojih svednevnih svetih pastoralnih dužnosti, od kojih je određeni djelić i za ovim kompjutorom. Uspješno smo se popeli. Meni je ovaj uspon već peti put; četiri puta u povodu Gospe od Anđela i sada radi neodoljiva zova zelenoga Zavelima. S toga Zvizdina Poda, neki kažu Pada prema komadu meteora što se našao gore i vidi se i danas pokraj ovoga križa i oltara s Gospinim kipom, što je djelo Anđelka Jurčevića Salapića, zadovoljno sam razgledao cijeli svoj zavičaj, uži i širi, u što pripada i župa Vinica u kojoj se sada s ovim većinski preostalim staračkim stanovništvom, a mladenačkim u vjeri, vježbam za život s onu stranu ovih vidljivih nebeskih visina. Tu smo se kratko i pomolili, a u molitvu smo uključili sve svoje i sve naše potrebe. Vinko je iz svoje planinarske torbe na naše iznenađenje, a moram priznati, i na našu radost iznio vodu, metalnu ploščicu rakije koja je ostavština njegova pokojnoga oca, komad slanine, pečenice i kruha, a Blaž je dodao iz svoje vrećice još vode i tri jabuke kupljene od našeg prodavača u Vinici Marijana Jurčevića. Rasprostrli su sve to ispred nas, te blagoslovivši ovo jelo, otpočeli smo blagovati uza slasni zalogaj neponovljive i dražesne priče koja dušu liječi. Brdo je to i zrak, a i penjanje sa znojenjem, te se moglo pojesti ne ostavši ama baš ništa, jedino nešto mrvica i komadića za ptice nebeske koje niti oru niti žanju jer se za njih brine Otac naš nebeski. Istina, ostale su nam i mnoge navrele misli o životu ljudi u ovoj planini i cijelome kraju u ovoj visini i u nizini. Djelić tih priča zaustavljen je u knjigama o Vinici, a dobrano će ih biti i u nadolazećim ljetopisima o narodnim običajima, radinosti, o pastirskim i ostalim mladenačkim zabavama i igrama, narodnim molitvicama, zagonetkama i mudroslovicama, kao i svemu ostalome što je živjelo u ovoj poniznoj uzvisini, koja je često bila

ponižena i pokošena apokaliptičkom kosom u raznim kosinim bitkama. No, njima, zgaženim cvjetovima čeznuća za slobodom, domom, domovinom i Bogom, eno Kamenoga Cvijeta u srcu Vinice čiji križ pjeva o Onome koji nas je oslobodio prolivši svoju krv i darovavši sav svoj život za nas, pa i za pozemljare koji su gazili travu i cvjetove u njoj ne dižući pogleda prema visinama koje se izdižu iznad ovih zavelimskih uzvisina i ovih vidljivih nebeskih nepreglednih plavetnila, nego su samo svoje poglede upirali u zemlju i njene raspukline.

Koliko drugačiji bijahu bili oni naši glagoljaši čiji spomenik raste pokraj crkve skupa s njihovim likovima i njihovom i našom glagoljicom. Njihov hod bijaše zemljom ali pogled je stalno bio povezan s nebom odakle nam poruke dohode da jesmo, da smo bili i da ćemo biti kako pjeva jedan naš pjesnik i svećenik i redovnik Božji! Oni su grlili i voljeli majku zemlju i ovu planinu, kao i svako drugo Božje stvorenje, ali bijahu bili posvema svjesni da život ne cvjeta ovdje bez Onoga koji ga posadi, zalijeva i njeguje do usnuća i uskrsnuća. I nama su nadahnućem za takav oblik življenja u ovoj uznoj i suznoj dolini s mnoštvom zaboravljenih uzvišenih brda, od kojih je i ovaj naš Zavelim.

